

saavel som de Bugter og Krümminger af Kysten, som er 10 Kvml. eller derunder i Bredde, regnet fra den yderste Spids af Landet eller Grundene", og derpaa følger nogle nærmere Bestemmelser. Nu siger den høitærede Minister, at den nuværende Instrux ikke kan betegnes med saa stærke Udtryk som dem, jeg har brugt, idet man ikke kan sige, at den hindrer Kontrollen. Ja, den hindrer ikke den Kontrol, som udøves fra Kanonbaadens Side med Fiskerne paa de vedkommende Pladser, naar det dreier sig om at holde Orden, om at respektere hinandens Ret til at fiske uhindret af Overfald eller Lorden, som kan opstaa ved, at deres Garn seiles i Stykker eller noget Saadant, det er ganske vist, men den er til Hindre for, at Fiskerne beskyttes i deres udelukkende Ret til at fiske paa dansk Søterritorium. Det har jeg udtalt og maa udtale igjen, idetmindste forsaavidt den Betretning, der findes meddelt, er rigtig; thi vedkommende Søofficer udtaler bestemt dette, at det er ham ikke muligt at udøve denne Kontrol saaledes, at den kan være til Beskyttelse for de danske Fiskeres Ret, paa Grund af Indholdet af hans Instrux. Han siger: „Da det ifølge min Instrux er dem" — det vil sige de andre Fiskere — „tilladt at fiske paa den Del af vort Søterritorium, som kan henregnes til det aabne Hav, saa at altsaa kan Fiskeriet i vore lukkede Farvande er dem forment, kunne de gaa ind til Ishlandshysten og til Kysterne af Anholt, Læsø og Bornholm, uden at Kanonbaaden kan vise dem bort". Det synes altsaa ikke blot, at det Udtryk, jeg har brugt, er fuldstændig stemmende med Rapportens Indhold, men ogsaa, at den nye Instrux, som Føreren af Kanonbaaden har faaet, er væsentlig forskjellig fra den Instrux, som under den nuværende Ministers Vedelse fra Marineministeriets Side er givet vedkommende Kanonbaads Chef for et Par Aar tilbage, og jeg kan derfor ikke forstaa, hvorfor man ikke kan vende tilbage til det, som man fra Først af har erkjendt for rigtig, og som man har set, at der lægges en overmaade stor Vægt paa fra Fiskeribefolkningens Side at faae hævdet, nemlig den fulde Hævdelse af vore Fiskeres Ret til alene at fiske paa dansk Søterritorium. Naar den høitærede Minister fremhævede, at det endog saa skulde være en Fordel for Befolkningen, at Fiskerne konkurrerede med hinanden, tror jeg, at det er af de Grunde, man anfører, naar man skal sige Noget til Forsvar for en Sag, men som man dog ikke kan vente vil være overbevisende. At Fisken bliver noget billigere enkelte Steder paa Bornholm, naar baade Svenske og Danske fiske, er en Mulighed, men det er en Ting,

som spiller en ganske overordentlig lille Rolle, og naar de danske Fiskere blive ene om Fiskeriet, og det da viser sig, at Fisken bliver dyrere, skal de svenske Fiskere nok vide at finde de Steder, hvor de med Fordel kunne afsætte deres Fisk. Det er et Hensyn, man ganske rolig kan lade ligge. Endelig sagde den høitærede Minister, at den rigtige Vej at gaa i saa Henseende var at gaa ind paa den Fiskerilov, som den høitærede Minister selv har forelagt her i Thinget for nogle Aar siden; thi, sagde den høitærede Minister, deri findes Bestemmelser, som medføre Beskyttelse for de danske Fiskere med Hensyn til Søterritoriet, og naar de altsaa bleve vedtagne, vilde Ministeren staa ganske anderledes stærkt overfor Sverig under Forhandlingerne, end han gjør i dette Dieblif. Jeg kan aldeles ikke erkjende, at denne Argumentation holder Stik. Den høitærede Minister har saa fuldstændig Retten paa sin Side efter sine tidligere Udtalelser og efter sin tidligere Instrux og efter den Skrivelse, han selv har ladet dette Thing faae, den Gang Bevillingen til Kanonbaaden i 1879 blev motiveret. Han har saa aabenbar Ret og har ogsaa tidligere selv saa klart erkjendt, at han havde fuld Ret paa sin Side, at jeg ikke begriber, at det, om han fik Loven vedtaget og derigjennem denne Ret en Gang til udtalt, kan spille den allerringste Rolle. Jeg vil ikke paa ny læse den Skrivelse op, som jeg før oplæste, jeg vil blot henvise til den saavel som til den høitærede Ministers Udtalelser under den Debat, som fandt Sted, da Sagen var for i Folkethinget. Der findes saavel i Skrivelsen som i den høitærede Ministers Udtalelser den Gang og i den Instrux, jeg før lidt siden gjorde opmærksom paa, som er givet Kanonbaadens Chef, fra selve Regeringens Side en saa klar Hævdelse af vor udelukkende Ret til at fiske paa dansk Søterritorium, at jeg ikke kan forstaa, at der skulde behøves nogen som helst Forhandling til at hævdde denne Ret eller noget som helst Andet, end hvad Regeringen har anset for at være fuldstændig tilstrækkeligt, nemlig en Ordre til vedkommende Chef om at sørge for, at Retten bliver respekteret. Den nuværende Kanonbaadschef siger ogsaa i sin Indberetning, at vore Fiskere have saa megen mere Grund til at l'age, som Svenskerne have alle Fordelene af den nuværende Ordning. Det er de svenske Fiskere, der fiske paa det danske Søterritorium, medens de danske Fiskere ikke vilde fiske paa svensk Søterritorium udenfor Sundet, selv om det var tilladt. Selv om det var tilladt, vilde de altsaa ikke have videre Gavn af en saadan Tilladelse. Det synes dog at være ufor-